

De maffe Maffiosa

Klucht in vier bedrijven

door

HUB FOBER

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE MAFFE MAFFIOSA** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **HUB FOBER** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

KUIPER: "heer" des huizes, van beroep brandkastenkraker

GERDA: zijn tweede vrouw, een regelrechte helleveeg

TANTE STIEN: oud en stokdoof, inwonend

TOON: niet al te snuggere zoon en rechterhand van Kuiper

JOSE: pleegdochter

HERMAN: vriend van José, politieagent

LIESBET: dienstmeid bij Kuiper

ANITA GROENEWEGEN: aantrekkelijke, jonge pensioengaste bij Kuiper

FRED: ofwel Fluwelen Freddie, verloofde van Anita

DECOR:

De bedrijven spelen zich alle vier af in de huiskamer van de familie Kuiper. Links is de deur van de logeerkamer. In de achterwand is een doorgang naar de keuken en de rest van het huis. Liever geen deur in deze doorgang, maar aan één of aan beide kanten, een gordijn, dat met een strik opzij wordt gehouden. Rechts zijn twee deuren. De achterste, praktisch in de hoek dus, voert naar de vertrekken van tante Stien. Deze deur moet door tante echt afsluitbaar zijn. De andere deur, helemaal vooraan, voert naar de tuin. In de kamer moet een telefoon staan, deze hoeft niet aangesloten te zijn, daar hij alleen maar gebruikt wordt om vanuit de kamer op te bellen. Ook moet ergens een gemakkelijke stoel staan voor tante, haar vaste plaats dus. Direct daarnaast, binnen handbereik, nog een tafeltje. Daarop staat haar naaikistje, dat ze regelmatig gebruikt als ze op is, want ze is steeds met een of ander handwerk doende. Dat naaikistje neemt ze nooit mee naar binnen, het blijft altijd op die plek staan. In de loop van het stuk dient een behoorlijk schilderij bij de hand te zijn waarop een engelbewaarder is afgebeeld.

EERSTE BEDRIJF

Het is avond. Kuiper en Toon zitten aan tafel. Kuiper bladert in tijdschrift.

KUIPER: In het vervolg moeten we maar eens wat vaker gaan. Vier, vijf keer per jaar is te weinig.

TOON: Dat heb ik altijd al gezegd.

KUIPER: Ik kan me niet herinneren ooit zo aan de grond te hebben gezeten als nu. En Dynamiet Henkie wil met alle geweld die twintigduizend hebben.

TOON: Daar heeft hij ook recht op, want dat was nu eens een brandkast die u niet alleen zou hebben op gekregen.

KUIPER: Zeker heeft hij er recht op en het begint 'm nu ook ernst te worden. Gisteren zei hij nog tegen mij: ik geef je nog drie dagen en als ik ze dan niet heb, schiet ik je overhoop. En dat doet hij ook, want je weet wat dat voor 'n ongelikte beer is.

TOON: Gisteren? Dan moet u uiterlijk overmorgen al over de brug komen!

KUIPER: Als je dat maar weet.

TOON: Nou ja, over 'n uurtje is het leed alweer geleden. En ik zal blij toe zijn, want van de bank heb ik nog twee dagen gekregen om op m'n Mercedes af te betalen en lukt me dat niet, wordt hij gewoon in beslag genomen.

KUIPER: Ik zei het al, in het vervolg moeten we wat vaker gaan.

TOON: Dat is zo! Maar weet u wat ik nu het ergste vind van alles? Dat wachten voordat het zover is.

KUIPER: Man, daar moest je ondertussen toch aan gewend zijn. Hoe vaak zijn we nu al niet samen op stap geweest.

TOON: Ik kan er nu eenmaal niets aan doen en trouwens, ik vraag me nóg altijd af waarom u inbreker bent geworden. Er bestaan toch nog zat andere manieren om zonder werken aan de kost te komen.

KUIPER: Jongen, dat begrijp jij niet. Vroeger, toen ma nog leefde, zou ik zo iets nooit in m'n hoofd hebben gehaald. Maar sinds ik voor de tweede keer getrouwd ben, met die haabaai...

TOON: Daar heb u ook een stomme streek mee uitgehaald. Ik kan me ma nog maar amper herinneren, daar was ik te klein voor, maar ik weet nog wel dat 't een lief mens was. Maar waar u later mee bent komen aanzetten... nee pa, dat is een satanskind.

Op dat moment komt tante Stien uit haar kamer, sluit deze met sleutel af en gaat op haar vaste plek zitten.

KUIPER: Ik weet 't jongen, dat was toen een miskleun. Maar begrijp je nu dat ik er zo af en toe uit moet, dat ik me moet afreageren? En juist, omdat het me niets kan verdommen of ik gesnapt word of niet, lukt het ook nog allemaal.

TOON: Daar heb je die vreetzak ook weer.

KUIPER (*kijkt*): Tante Stien.

TANTE (*kijkt ook*): Zitten jullie gezellig wat te babbelen?

TOON: Moet u nog niet naar bed? Het is al bij tien.

TANTE (*hand achter haar oor*): Wat zeg je jongen?

TOON: (*naar haar toegaand en in haar oor sprekend*): Ik zei dat het tijd wordt om naar het ledikant te gaan.

TANTE: O ja, komt er iets over jou in de krant te staan?

TOON (*terug naar tafel*): Die wordt met de dag dover.

KUIPER: Och die. Maar jongen luister, we gaan tework als vanouds. Ik ontferm me over de brandkast en jij gaat naar boven om de juwelen te zoeken.

TOON: Zou 't wel de moeite waard zijn bij de Grootjans?

KUIPER: Wat ik je brom. Die hebben nu de lonen in huis die ze morgen moeten uitbetalen. En haar zie je toch niet anders als opgetuigd met allerlei dure kettingen en stenen.

TOON (*opgetogen*): Dat zal me een feest worden.

KUIPER: Weet je waar ik me nu toch wel een beetje zorgen over maak? Over die rothond bij Grootjans.

TOON: Nu nóg mooier! En u hebt mij verteld dat die er niet meer was.

KUIPER: Ja dat klopt, maar de mensen die hem gekocht hebben konden het beest niet aan en hebben hem weer teruggebracht. Maar weet je wat we zouden kunnen doen? We nemen...

GERDA (*opkomend door midden*): Ik had het kunnen weten, de heren zitten weer uit hun neus te vreten. Jullie zullen onderhand wel eelt aan je kont hebben. (*dan lachend en lief alsof ze iets vriendelijks zegt, tot tante*) En jij daar, in elkaar gezakte pudding, wordt 't niet eens tijd dat je maakt dat je in je nest komt.

TANTE (*hand achter oor*): Wat zeg je, Gerda?

GERDA (*aan haar oor*): Of je het naar bed gaan bent vergeten?

TANTE: O ja kind, ik wil best nog wel wat eten. Ik wilde naar bed gaan, weet je, het is al bij tien. Ik was al bang dat je er niet meer aan gedacht zou hebben.

GERDA (*lief lachend*): Je bent anders helemaal niet vervelend, oude zeur. (*zich omdraaiend*) Altijd hetzelfde, het is al bijna nacht en dan moet je voor die stomme gans nog de koelkast gaan leeghalen. (*af*)

KUIPER: En nóg wat jongen. Als we bij Grootjans klaar zijn, komen we alletwee langs een andere route naar huis terug, dat is veiliger. En

dan direct die hele handel opbergen in onze eigen brandkast. Hier heb je de reservesleutel van de kast, hoeven we niet op elkaar te wachten. *(legt de sleutel op tafel)*

TOON: Zeg pa, die brandkast in de logeerkamer, wanneer hebt u die eigenlijk laten maken?

KUIPER: Dat is al lang geleden jongen, toen jij nog klein was en ik langzaam begon te ontdekken met wat voor een feeks ik het trouwboekje deelde. Ze is toen eens een paar dagen bij haar zus op bezoek geweest, en toen ze terugkwam zat die brandkast er in, zonder dat ze het wist.

TOON: Maar dat ze daar dan nooit iets van gemerkt heeft?

KUIPER: Er hangt toch wat vóór, dat grote schilderij.

TOON: Zeg maar liever dat blote schilderij.

KUIPER *(grinnikend)*: 't Oog moet ook wat hebben.

TOON: Zeg pa, maar weet u wat ik nu niet begrijp? Dat die zich nooit eens heeft afgevraagd hoe u aan geld komt zonder te werken.

KUIPER: Ik heb haar wijsgemaakt dat ik met vervroegd pensioen ben gegaan.

TOON: En trapt die daar zo maar in?

KUIPER: Och jongen, die moet de hele dag zó hard piekeren over hoe ze haar medemensen het leven zo zuur mogelijk kan maken, dat ze geen tijd heeft om lang over iets anders na te denken.

TANTE: Gerda blijft nog lang weg met dat eten.

KUIPER: Wat heeft ze te mekkeren?

TOON *(opstaand)*: Ze wordt ongeduldig omdat ze zo lang op de boterhammen moet wachten. *(tot tante)* Ik zal wel eens even gaan kijken.

TANTE *(hand achter oor)*: Wat zeg je jongen?

TOON *(aan haar oor)*: Dat ik eens even zal gaan kijken.

TANTE: Is Gerda nu nog aan 't strijken? Die raakt ook nooit uitgewerkt, och, och. Dan zal ik nog maar even wachten.

KUIPER *(laatdunkend)*: Ja, doe dat en laat ons eens een paar minuten met rust. We hebben wel iets anders aan ons hoofd dan die vreterij van jou.

TANTE *(hand achter oor)*: Wat zei pa, m'n jongen?

TOON *(aan haar oor)*: Eh... pa zei eh... voor tante heeft Gerda de grootste achting.

TANTE *(tot Kuiper)*: Wat hoor ik daar Joop? Is Gerda in verwachting? Asjemenou! Maar het is nog niet aan haar te zien. Ja ja, de wonderen zijn de wereld nog niet uit.

KUIPER: Toon, alsjeblieft, laat die oude tram toch kletsen. Kom hier, *(Toon doet dat ook)* we moeten ons concentreren. Of moet het zo meteen bij Grootjans door jouw schuld ook nog mis gaan?

TOON: Och pa, wat kan daar nu mis gaan? Het is dichtbij, en als u die brandkast net zo vlug open krijgt als de laatste keer, zijn we zo weer terug.

KUIPER: Daar moet ik je anders nog over spreken, over die laatste keer.

TOON: Net of u nooit eens iets vergeet.

KUIPER: Maar dat zal Brandkasten Joop toch niet gebeuren, dat hij zijn zaklantaarn vergeet en dan in plaats van met een paar kostbare halskettingen naar huis te komen, twee rozenkransen heeft buitgemaakt.

TOON: Och pa.

KUIPER: Is 't dan niet zo? Jij vergeet altijd wat. Dat gaat ons vandaag of morgen nog eens de kop kosten.

TOON: Het visitekaartje dat u overal achterlaat kan ons net zo goed de das om doen. En waarvoor is die onzin nodig? Altijd dat stomme kaartje met: de groeten van Brandkasten Joop.

KUIPER: Daar kom jij nog wel achter als je wat ouder bent. Dat heeft iets te maken met beroepstrots. Maar met dat onschuldige kaartje, daar lopen wij geen enkel risico mee, maar wel met dat eeuwige gesloddervos van jou.

TOON: Ik zal wel zorgen dat het niet meer voorkomt.

KUIPER: Dat zal je ook geraden zijn.

TOON: Maar pa, luister, die logeerkamer, ik bedoel, ma heeft vroeger toch ook wel eens pensiongasten gehad en dan kon u de brandkast toch zeker niet gebruiken, of wél soms?

KUIPER: Allicht niet. Maar dat wist ik altijd van tevoren en dan verstopte ik de handel wel zo lang ergens anders. Maar daar hoeven we ons tegenwoordig geen zorgen meer ever te maken, want wie hier één keer gelogeed heeft; komt nooit meer terug.

TOON: Maar ze heeft wel nog altijd dat bordje voor het raam staan met "gemeubileerde kamer te huur".

KUIPER: Och Toon, dat is' toch alleen maar om dat gat in het gordijn te camoufleren. *(kijkt op horloge)* Maar het wordt zoetjesaan tijd, we kunnen ons nu wel op pad begeven. *(staan op. Op hetzelfde moment Gerda op. Ze gaan weer gehaast zitten)*

GERDA *(tot tante, lief vriendelijk)*: Je zult wel aan 't verhongeren zijn hè, jij uitgedroogde radijs.

TANTE *(hand achter oor)*: Wat zeg je kind?

GERDA (*aan haar oor*): De koffie is aan 't doordruppelen, het duurt nog 'n minuut of tien.

TANTE: Dat is waar, in die toestand moet je jezelf ontzien.

GERDA: Toestand? Jij uitgedroogde cactus, waar heb je het nu weer over?

TANTE (*hand achter oor*): Wat zeg je kind?

GERDA (*aan haar oor*): Wat is er opeens met mijn toestand aan de hand?

TANTE: Net zoals je zegt, het is ook allerhand.

GERDA: Die is niet alleen stokdoof maar ook nog knettergek. (*nu weer nors tot Kuiper en Toon*) En, zou het voor de heren niet eens tijd worden om in de kooi te kruipen? Morgen moeten jullie weer de hele dag de kantjes er vanaf lopen en dan is het maar wat lastig als je niet uitgeslapen bent.

KUIPER (*opstaand, Toon ook*): Ik wilde net naar boven gaan Gerda, maar ik ga nog even kijken of alle deuren vergrendeld zijn. Je weet het maar nooit tegenwoordig. Er wordt immers ingebroken bij het leven. Enne.. blijf maar niet op me wachten, ik ga vannacht wel op de kinderkamer liggen. Ik heb weer de prikkelhoest (*hoest een paar keer*) en dan zou jij de hele nacht last van me hebben. (*gaat richting tuindeur, maar blijft daar nog wat dralen*)

GERDA (*tot Toon*): En jij? Moet jij soms een schriftelijke uitnodiging krijgen om naar bed te gaan?

TOON: N..n..nee, m..m..maar ik moet nog even de hond uitlaten.

GERDA: Haast je dan een beetje ja. Ik houd niet van dag genachtbraak. (*Toon ook richting tuindeur. Gerda af door midden, draait zich echter op het laatste moment om en zegt:*) Hé, wacht jij eens even, we hebben toch helemaal geen hond.

TOON: Verdraaid, daar had ik niet aan... eh... eh... ja... eh... weet u, die van hiernaast zijn met vakantie en die heb ik beloofd voor de hond te zullen zorgen.

GERDA: Op vakantie? Die vrekkige schrapers van hiernaast? Laat me niet lachen. Zullen wel reclamefolders aan het bezorgen zijn om die tweedehands fiets van hem afbetaald te krijgen. Phoe. (*af*)

KUIPER: Toon, kom nou jongens, het wordt tijd. Ik moet ook nog de tas met het gereedschap uit het schuurtje halen.

TOON: Och pa, het is nog vroeg op de avond.

KUIPER: Je kent mijn principe (*beiden afgaand*) dán toeslaan als de mensen nog in hun eerste slaap zijn, succes verzekerd...

LIESBET (*op door midden, richting kamer tante Stien. Ziet haar dan zitten*): Bent u nog op? Ik moest van mevrouw vragen of u nog iets

voor de vaatwasmachine op uw kamer hebt. Maar ik zal zelf wel even gaan kijken. Of hebt u de deur weer op slot?

TANTE (*hand achter oor*): Wat zeg je kind?

LIESBET (*aan haar oor*): Hebt u de deur soms weer op slot?

TANTE (*gegeneerd*): Welnee kind, ik hoef niet op de pot. En als dat wel het geval zou zijn, kan ik dat nog best alleen.

LIESBET (*ruimt links en rechts wat op en vindt dan op tafel de sleutel van de brandkast, die Toon vergeten heeft. Ze bekijkt deze aandachtig en gaat er dan mee naar tante*): Hebt u enig idee waar die rare sleutel op kan passen?

TANTE (*hand achter oor*): Wat zeg je kind?

LIESBET (*aan haar oor*): Of u enig idee hebt waar die sleutel op kan passen.

TANTE: Of ik nog moet... ik heb je net toch al gezegd dat ik niet hoef. Maar wat heb je daar voor 'n rare sleutel? Zo te zien is het er eentje van een brandkast.

LIESBET (*in gedachten*): Maar we hebben hier in huis toch geen brandkast. (*haalt schouders op*) Nou ja. (*steekt sleutel in de zak van haar schort*)

JOSE (*komt met jas aan door de tuindeur schichtig op*): Hallo. (*knikt vriendelijk naar tante*) Dag tante. Zeg Liesbet, is zij al naar bed?

LIESBET: Ah, is 't alweer zo ver? 't Wordt ook met de dag later.

JOSE: Och Liesbet, je kan ook overdrijven. Heb jij dan nooit wat met een jongen gehad? Maar vertel, waar is zij?

LIESBET: In de keuken, eten aan 't klaar maken voor tante. Dat durft ze niet aan mij over te laten. Bang dat ik wat te royaal met de kaas omga, of met het vlees, of de boter te dik smeer.

JOSE: Dan ga ik stiekem naar boven en als ze dan naar mij vraagt zeg je maar dat ik al lang thuis ben. (*af door midden*)

LIESBET (*nog hier en daar wat opruimend*): Ja ja, dat zit wel goed. (*José is nauwelijks weg of Gerda op met dienblad boordevol voedsel. Liesbet zit aan tafel en bladert in boekje*)

GERDA: Een schandaal is het om al dat kostbare eten nog in zo'n oude tank te stoppen. (*dan tot tante, vriendelijk, lief*) En, zou je niet eens de deur voor me willen openmaken, jij aftandse vogelverschrikker.

TANTE: O, daar ben je al. Wacht, dan maak ik vlug de deur open. (*ontsluit deur en neemt dienblad over*) Moet je wel even wachten Gerda, ik heb nog een hoop afwas staan, kun je die ook meenemen. Doe jij de deur even dicht? Ik ben zo terug.

GERDA (*deur sluitend*): Zeg Liesbet, is José nog niet terug? Hoe laat die thuiskomt, daar moet ik eens een hartig woordje mee spreken, het wordt met de dag later, wat denkt die wel.

LIESBET: José, mevrouw? Die is al lang thuis.

GERDA (*naar midden doorgang marcherend*): Bestaat niet, had ik haar moeten horen binnenkomen. Josééééé...

JOSE (*van achter toneel roepend*): Jaaaa, ik koom... (*Gerda draait zich weer naar de kamer toe, tante Stien is bezig op te komen met een enorme berg afwas*)

TANTE: Kijk eens, Gerda.

GERDA (*vriendelijk lachend, lief*): Och, kijk nu toch eens, is dat alles vandaag? Je hebt toch zeker wel genoeg gehad? Niet dat je dadelijk nog met honger naar bed moet gaan, jij volgevreten varken.

TANTE: Jij bent altijd zo goed voor mij Gerda. Maar je weet, ik heb je ook helemaal bovenaan in mijn testament staan. Welterusten. (*af*)

GERDA: Als ik dáár ook niet aan dacht was ik hier allang pleite gegaan.

JOSE (*opkomend*): Had u mij geroepen?

GERDA (*haar de afwas toestoppend*): Je komt in ieder geval wel als geroepen. Hier, breng dit eens even naar de keuken. (*José af*) En nu jij, Liesbet Goorhuis, met jou heb ik ook nog iets te regelen.

LIESBET (*vlug opstaand*): Met mij mevrouw?

GERDA: Ik heb jou van middag naar de winkel gestuurd met tien gulden. Je hebt voor vier gulden en twintig cent spullen meegebracht en mij maar tachtig centen teruggegeven. Die vijf gulden die nog ontbreken, heb je die soms als fooi gegeven of zo?

LIESBET (*haastig in zak van schort zoekend, maar niet in die waarin de sleutel zit*): Hier zijn zeul mevrouw, heb ik zeker geen erg in gehad.

GERDA: Nee dat zal wel. Het is niet de eerste keer dat ik van alles mis. Maar ik zal je in de gaten houden, als je dat maar weet. Ik laat me niet bestellen en zeker niet door de eerste de beste dienstmeid. (*José is intussen terug opgekomen*)

LIESBET: Zeker mevrouw. Zoals u zegt mevrouw.

GERDA: En nu hup naar de keuken, zorg dat de afwas aan kant komt. En dan direct daarna naar bed. (*Liesbet af Gerda tot José*) Hoe ben jij net binnengekomen, dat ik je niet gehoord heb?

JOSE: Achterom, door de tuin.

GERDA: Aha, dan weet je dus eindelijk waar je positie in dit huis je maar recht op geeft.

JOSE: Hoe zo?

GERDA: Wat hoe zo? Ben je dan soms vergeten dat je maar 'n weeskind bent? Toen ze hier, na de geboorte van Toon, wisten dat ze de vroedvrouw nooit meer zouden hoeven te bestellen, hebben ze jou maar genomen, zo te zeggen als noodoplossing, dat begrijp je toch zeker wel. Voor hetzelfde geld hadden ze ook een hond of kat

kunnen nemen. Met andere woorden, je leeft hier op andermans kosten en daar dien je je ook naar te gedragen.

JOSE: Maakt u zich maar niet ongerust, ik weet wel hoe ik me moet gedragen. Maar nu eens iets anders. Ik ga nu al een half jaar met Herman. Mag ik hem nu eindelijk eens meebrengen?

GERDA: Dat zal wel iets moois zijn waar jij mee gaat. Ik wist niet dat er tegenwoordig ook al hanen zijn die met kuikens scharrelen.

JOSE: 't Is geen gescharrel meer. We zijn het helemaal eens met elkaar.

GERDA: Is 't soms een bedrieger of een leugenaar?

JOSE: Helemaal niet, maakt u zich maar geen zorgen.

GERDA: Dan moet er toch iets anders met die vent aan de hand zijn, anders nam die jóú toch niet. Zeg wacht eens even, zit die knaap soms in de gemeenteraad?

JOSE: Ook niet.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto